

Kalocsán utaztunk keresztül, amikor a városka hangulata előcsalogatta bennem egy régi, kedves ember emlékét. A falunk plébánosa volt Ő, aki Kalocsáról származott. Az én gyermekkori tisztelendő bácsim. Jaj, de szerettem!

Ő pontosan olyan volt, mint amilyennek egy jó papot elképzelsz az ember. Egyszerű, kedves, őszinte, megértő lelkipásztor. Lelkipásztor, a szó legszorosabb értelmében. Emberi volt, és szeretettel teli. Egy segítő barát.

A vallást nem erőszakolta rá senkire, egyszerűen alternatív lehetőségként kínálta fel a keresgélőknek. Persze ezt sem szavakkal, csak tiszta, őszinte tettekkel.

Az egyházi dogmák, ceremóniák, protokollok nem igazán érdekelték. Nem is lázadt ellenük, mert annyira sem számítottak; ha úgy adódott, akkor betartotta őket, ha pedig másképpen alakult, akkor nem.

Számára csak a lélek volt a fontos. A lélek, és a béke.

Hét közben a falut járta, betért egy-egy családhoz, szívesen segített a ház körüli teendőkben; borsót fejtett, kukoricát morzsolta, tüzelőt aprított, krumplit pucolt, vagy csak üldögélt az egyik sarokban és hallgatta a háziak örömeit, fájdalmait. Jelenléte békét és áldást sugárzott. Engem hímezni is Ő tanítgatott, de gyakran kértek tőle tanácsot nagyanyámék is egy-egy terítő szín-kombinációjának összeállításában, mert kalocsai származásának szinte természetes velejárójaként szakértője volt e témának.

A falut sújtó árvíz után, sokaknak nem tellett imakönyvre sem, ezért Ő az összes éneket, imádságot, ami csak misén előkerülhetett, fölfestette hatalmas papírlapokra, és eszkábált hozzá egy csigával mozgatható szerkezetet, aminek a segítségével két gyerek könnyedén cserélgethette az előre odakészített lapokat. Így mindig mindenki tudta, hogy mit kell énekelni, ráadásul a gyerekek se unatkoztak.

Ez utóbbira különben sem volt sok esélyünk, mert tisztelendő bácsink gondoskodott róla, hogy mindenkinek legyen valami feladata; volt, aki az énekeket cserélgette, volt, aki ministrált, volt, aki verset mondott, más pedig a szentírásból olvasott föl.

A Tiszibácsi – magunk között csak így hívtuk – azt is megengedte, hogy segítsünk neki harangozni, amiben az volt a legizgalmasabb, hogy a végén, a kötélbe csimpaszkodva, a harang magával rántott bennünket néhányszor a magasba. Ha valamelyikünk túl bátortalannak bizonyult a mutatványhoz, akkor Ő maga is szívesen demonstrálta a levegőben való himbálózást.

Épp ilyen gyermeki örömmel mászott fel velünk a plébánia udvarán álló cseresznyefára is, vagy

bújt be a mogyoróbokrok alá.

A hittant is Ő tanította nekünk, de inkább mesedélutánokat tartott, mint tanórákat, ahol gyakran egymásnak meséltük felváltva a csodálatos bibliai történeteket, legtöbbször saját ízlésünk szerint csipetnyit kiszínezve.

Kérdezhettünk tőle bármit, nem haragudott meg, és minden kérdésünkre megpróbált a lehetőségeihez mérten a legjobban megfelelni. Még azt is megmutatta egyszer, hogy van nadrág a reverendája alatt, mert mi, kíváncsi kölykök, még ezt is tudni akartuk.

Egyetlen dolog volt csupán, amiért bemutatta nekünk a „keresztapánkat” – tudniillik egy hosszú vaskos botot –, de a „keresztség” ígéretén túl, tettelegességre még ekkor sem került sor. Ez az érzékeny pont nála a békétlenség, a viszály volt.

Arra tanított bennünket, hogy ez minden bűn forrása. Mert ha az emberek mind békében élnének egymással, és ami még ennél is fontosabb: önmagukkal, akkor a gonosz szándék, rosszakarat nem tudna éket verni közéjük.

Azt mondta, hogy a béke az egységből fakad, és ez köt össze bennünket egymással, és az Istennel, a viszály pedig ennek ellentétéként; bomlaszt, szétválaszt.

Azt is elmondta, hogy amikor békére int bennünket, akkor a legbensőnkől jövő békességet várja el, és nem elég egy odavetett „Nem haragszom rád”, hanem inkább nézzünk egymás szemébe, és adjunk egymásnak valami jót, valami szépet. „De mit?” – kérdeztük tőle izgágán. „Egy mosolyt, egy simogatást, vagy egy ölelést” – válaszolta – „Pontosan annak az ellenkezőjét, amit haragodban adtál volna.”

Az volt a legszebb az egészben, hogy amikor Ő ott volt, ez tényleg működött. Minden harag, düh, indulat, morcoság, és sértődöttség a kapun kívül maradt.

Kár, hogy nélküle csak ritkán sikerül...

Nagyon öreg volt, amikor legutoljára láttam, hirtelen az jutott eszembe, hogy Ő már egészen közel lehet Istenhez... De ez nem egy amolyan „már fél lábbal a sírban van” – gondolat volt, hanem ez is valahogy olyan „szentséges”, mint Ő maga.

Kórházban volt, intett, hogy üljek mellé, az ágy szélére. Odaültem. Ő a szívemre szorította a kezét, a szemembe nézett, megsimogatta a kezem, majd gyengén, erőtlően megcsóválta a fejét. „Kislányom – mondta halkán –, amíg önmagaddal nem békélsz meg, addig az egész világot elzárod magadtól. Simogasd meg néha saját magadat!”

Akkora szeretet áradt belőle, hogy nem bírtam elviselni; kirohantam.

Azóta próbálok megbékélni, de nagyon nehéz. Számomra a legnehezebb feladat az, hogy szeressem önmagam. És Ő ezt pontosan tudta.

Elhagytuk Kalocsát, belenéztem a visszapillantó-tükörbe, és egy másodpercre szembenéztem önmagammal; egy halvány mosoly rezgett a szám szegletében, és melegség járta át a szívem.

Azt hiszem, hogy Ő valóban nagyon közel volt Istenhez egész életében.